

AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU

Personalitatea lunii decembrie

Petre Bărbuneanu (n.16 decembrie 1881, Zvorsca, jud. Romanați-d. 1979, București), care a parcurs gradele militare de la cel de sublocotenent (1902), la absolvirea Academiei Navale din Fiume, până la cel de amiral (1945), a fost unul din fondatorii Șantierului Naval Militar Galați, unde, în anul 1939, a fost lansat la apă puiorul de mine "Amiral Murgescu", prima navă de luptă de construcție românească. A fost numit în fruntea Marinei în anul 1937, având gradul de contraamiral (din 1932), devenind viceamiral (în 1938).

Pentru activitatea sa, generalul Paul Teodorescu, ministrul Aerului și Marinei, l-a apreciat în anul 1938 cu următoarele cuvinte: "Conduce în cadență, foarte lăudabil, marina, în mod operativ, fiind un bun administrator. Este un caracter liniștit, are un temperament rece, de marinar. Este muncitor și stăruitor". Spre sfârșitul războiului, în martie 1945, a fost numit în funcția de ministru subsecretar de Stat al Marinei.

Petre Bărbuneanu a fost înscris în anul 1895 la Școala Fiilor de Militari de la Craiova. În anul 1897 a fost declarat admis la Școala Navală din Fiume.

După revenirea în țară s-a remarcat de la început ca tânăr ofițer cu perspective. În 1907 a fost ambarcat pe bricul "Mircea", în calitate de profesor la Școala Navală. În anul 1908, a fost comandantul vedetei "Lt. Călinescu" cu care a făcut parte din escorta yachtului regal "Ștefan cel Mare", cu care regele Carol I a întreprins, împreună cu familia regală, călătoria: Giurgiu, Galați - Sulina și retur. Cu acest prilej a fost decorat cu "Coroana României" în grad de cavaler.

În perioada 1909-1911 a fost comandantul primelor stațiuni de telegrafie fără sârmă instalate la Cernavodă, Călărași și Giurgiu. În notarea întocmită pe anul 1909, era caracterizat astfel: *Disciplinat, simțul datoriei lăudabil. Comandă prea bine având autoritate, prestață. Bun militar, sincer și hotărât.*

Experiența acumulată pe timpul acestei funcții, precum și ulterior, când a instalat această aparatură la bordul monitoarelor, i-a permis redactarea, în 1913, împreună cu căpitanul Constantin Rădulescu, a "*Manualului de telegrafie fără sârmă cuprinzând descrierea stațiilor T.F.S. de la uscat și de pe monitoare*", publicat în 1915, la Tipografia "Buciumul român" Spiridon Gheorghiu din Galați.

La 1 aprilie 1911 a fost mutat la Institutul Geografic al Armatei. În 1912 a revenit la Divizia de Dunăre, unde a lucrat în continuare în cadrul Apărărilor sub Apă, în calitate de comandant al Grupului Portmine și Torpiloare. Fiind comandantul torpilorului "Zmeul", în primăvara anului 1912 a executat o călătorie de recunoaștere pe Dunăre, de la Galați la Tulcea și retur, avându-i la bord pe prințul moștenitor Ferdinand, generasul Alexandru Averescu, șeful Marelui Stat Major. Între 20

iunie-31 august 1913, a fost mobilizat, executând barajele de mine de la Oltenița.

În primăvara anului 1913 a fost solicitat pentru a pescui mine marine semnalate în apele teritoriale românești, care periclitau activitatea navelor noastre comerciale. Astfel, prin Ordinul C. M. M. nr. 352 telegrafic, la 6 martie 1913 a fost trimis cu vaporul "Dacia" la Cavarna, unde a dezamorsat o mină, iar la 17 martie același an, a dezamorsat o altă mină pescuită în dreptul Capului Ecrene.

Între 1 octombrie 1913-1 iulie 1914 a deținut funcția de secund al navei-școală "Mircea", în cadrul Diviziei de Mare, de unde a revenit la Divizia de Dunăre, în calitate de comandant al torpilorului "Năluca" și al Grupului de Torpiloare.

În ultima decadă a lunii iulie 1916 a fost chemat de șeful Apărărilor sub Apă pentru a fi anunțat de misiunea la care urma să participe în prima zi de mobilizare, respectiv torpilarea unor nave austro-ungare aflate în fața portului Rusciuc de către șalupele românești "Rândunica", "Bujorescu" și "Cătina". Pe timpul acestei incursiuni, desfășurate în seara zilei de 14 august 1916, a comandat șalupa "Bujorescu", armată cu două tuburi lanstorpilor, scufundând tot materialul plutitor din portul Giurgiu, respectiv 68 de remorchere, șlepuri și tancuri.

Prin O. Z. nr. 554 din 30 ianuarie 1917 a fost decorat cu Ordinul "Coroana României" cu spade în grad de ofițer.

Pe timpul campaniei de război a activat în cadrul Apărărilor sub Apă, în calitate de comandant al Grupului de vase port-mine.

Prin Î. D. R. nr. 1344/15 noiembrie 1917 la 1 septembrie 1917 a fost avansat la excepțional la gradul de căpitan-comandor.

Conform Î. D. R. nr. 1240/1918 la 1 iunie 1918 a preluat comanda monitorului "Mihail Kogălniceanu". În luna octombrie 1919 a primit misiunea să conducă un grup de două monitoare, având pavilionul de comandă pe canoniera "Oltul", până la Turnu Severin, iar la înapoiere să execute o ședință de tragere indirectă cu cele două monitoare, în regiunea Hârșovei. La Turnu Severin a trecut cu canoniera "Oltul" prin canalul de navigație de la Porțile de Fier, timp de o oră, pe un traseu de 1800 metri, fiind prima navă de luptă românească care a tranzitat canalul cu mașina proprie.

În notările pe anii 1916-1919 a fost apreciat drept un *ofițer inteligent, conștiincios și devotat serviciului marinei. Cult și căutător mereu a se instrui. Cunoaște foarte bine torpilele și minele.*

Comandantul Marinei, contraamiralul Constantin Bălescu îl caracteriza drept un *ofițer distins.*

La 20 august 1919 a fost numit șef de Stat Major la Divizia de Dunăre.

La 24 august 1919 i s-a decernat "Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu în Marina Militară".

Datorită meritelor sale deosebite, la 1 aprilie 1920, a fost avansat "la alegere" la gradul de comandor.

Prin decret al ministrului de Război, începând cu 1 iunie 1920, i s-a încredințat funcția de comisar al guvernului pe lângă Tribunalul de prize maritime. În vara anului 1920 a condus Apărările Regionale, unitate nou înființată după primul război mondial, iar la 8 noiembrie 1920 a preluat comanda Escadrei de Dunăre. După aproape un an de zile, Petre Bărbuneanu a fost numit comandantul Depozitelor Marinei și apoi directorul Arsenalului Marinei. Tot în cursul anului 1922, a fost numit membru al Comitetului Consultativ al Marinei, iar prin decizie ministerială i s-a atribuit calitatea de ofițer inspector de specialitate pentru mine, torpile și instrucția acestor ramuri.

În iulie 1924 a fost numit comandantul Școlii Navale, introducând organizări noi după modelul instituțiilor similare din Livorno și Brest.

La 1 octombrie 1926 a preluat comanda Bazei Navale Maritime, în 1927 încredințându-i-se și comanda Corpului Depozitelor Maritime. În conformitate cu noua Ordine de bătaie a Diviziei de Mare, din 1 octombrie 1928 a revenit la comanda Școlii Navale Constanța.

În această calitate, între 8-11 mai 1929, a asistat la București la ceremonia țintuirii și distribuirii noilor drapele pentru unități și predarea celor vechi. La 11 mai 1929, cu prilejul aducerii drapelului în școală, a ținut cadrelor și elevilor o cuvântare emoționantă privind importanța drapelului și obligațiile ce le reveneau față de acest simbol.

În noiembrie 1931 i s-a încredințat comanda Diviziei de Dunăre, iar la 1 ianuarie 1932 a fost avansat la gradul de contraamiral. În această calitate, la Galați a organizat mai multe ediții a celor mai importante sărbători marinărești – Ziua Apelor și Ziua Marinei, prilej cu care a ținut emoționante cuvântări, publicate în 1939 în volumul "Din cuvântările mele". Astfel, la 15 august 1933, la bordul monitorului "Lascăr Catargiu" a prezentat un istoric detaliat al Marinei Române și al

tradițiilor luptei pe apă a românilor, subliniind faptul că *în ziua aceasta a Marinei, trebuie să ne reamintim întotdeauna faptele de jertfă și vitejie ale poporului nostru, care o dată cu zămisirea sa a avut nevoie să plutească pe apele Dunării, legându-și de ea soarta și existența sa.*

Prin noua Ordine de bătaie, la 1 noiembrie 1933, a preluat comanda Diviziei de Mare. O dată cu instalarea sa la Constanța, Petre Bărbuneanu a inspectat toate navele de război ale Diviziei de Mare aflate în portul Constanța, iar la 11 noiembrie a inspectat Baza Navală Maritimă, pentru ca peste două zile să treacă în revistă unitățile de infanterie și artilerie ale Sectorului I Maritim. La începutul anului 1934, a reluat inspecțiile la nave, pentru a constata cum au fost îndeplinite ordinele sale date în vederea îmbunătățirii activității în unitățile Diviziei de Mare.

Începând cu 21 septembrie 1934 a condus aplicația Diviziei de Mare cu tema "Împiedicarea debarcării inamicului la Capul Midia sau Agigea", la care a asistat, de pe nava-comandant "Regele Ferdinand", și comandantul Marinei, viceamiralul Ioan Bălănescu.

Începând cu 1 noiembrie 1934 a fost numit directorul Direcției Marinei în M.A.M., iar la 2 noiembrie 1937, a preluat comanda Marinei.

Activitatea desfășurată între anii 1937-1938 a fost calificată de generalul Paul Teodorescu, ministrul Aerului și Marinei drept "Foarte bună": *...conduce în cadență, foarte laudabil Marina, în mod operativ și un bun administrator. Este un caracter liniștit, are un temperament rece, de marinar. Este muncitor și stăruitor, fără gălăgie. Nereușita sa la examenul de viceamiral mă pune în situațiunea de a nu-l putea propune la înaintare, deși după modul cum conduce Marina și după întinsele sale cunoștințe tehnice și tactice, dobândite în străinătate, o merită cu prisosință".*

A fost unul din fondatorii Șantierului Naval Militar Galați, unde în anul 1939 a fost lansat la apă puiorul de mine "Amiral Murgescu", prima navă de luptă de construcție românească.

Prin Î. D. R. nr. 2939 din 14 august 1938 a fost distins cu Medalia "Virtutea Maritimă", clasa a III-a navigant întrucât *Prin munca, preocuparea și devotamentul de care a dat dovadă în tot cursul carierei sale, timp de 36 de ani, a contribuit la înălțarea marinei, ajutând-o prin fapte, prin scris și prin grai.*

Nefiind pe placul regimului instaurat în țară după 6 septembrie 1940, Petre Bărbuneanu s-a numărat printre cei 11 generali români "care au săvârșit acte grave" scoși din cadrele active, conform Decretului-lege nr. 3094/1940. Prin Ordinul S.S.M. nr. 246A/1942, dat pe marină prin O.Z. nr. 47/1942, la 15 aprilie 1942 a fost înscris în controalele ofițerilor de rezervă.

O dată cu instaurarea guvernului condus de dr. Petru Groza, prin Ordinul nr. 15805 din 20 martie 1945, respectiv O.Z. nr. 915/1945, începând cu data de 27 martie 1945, Petre Bărbuneanu a fost încadrat în funcția de ministru subsecretar de stat al Marinei. La 8 iunie 1945 a fost avansat la gradul de amiral, cu vechimea în grad de la data de 9 noiembrie 1940, când a fost scos în mod abuziv dintre cadrele active.

La 25 februarie 1948 amiralul Petre Bărbuneanu a primit carnetul de membru de partid, iar în luna iulie 1961 a solicitat, printr-un raport adresat ministrului Forțelor Armate, ca nava-școală "Mircea", inutilizabilă la acea dată, să fie transformată în navă-muzeu, cu posibilități de deplasare pe apă în diferite porturi maritime și fluviale românești.

În 1960 la Editura Militară din București i-a apărut lucrarea "Mările și oceanele pământului. Oceanografie". Având 400 de pagini, lucrarea reprezintă continuarea cursului "Oceanografia", ținut la Școala Navală din Constanța, fiind reeditată în 1967.

De-a lungul carierei militare, precum și a vieții sale ca amiral în retragere, a fost distins cu aproape 40 de ordine și medalii românești și străine, printre care Ordinul "Coroana României", în grad de cavaler, Medalia "Bărbăție și credință", clasa I, Medalia "Avântul Țării", Ordinul francez "Legiunea de Onoare", în grad de cavaler, respectiv în grad de comandor, "Crucea comemorativă a războiului 1916-1918", cu baretele "Turtucaia", "Dobrogea" și "Dunărea", Medalia "Victoria", Ordinul "Steaua României" în grad de ofițer, de comandor, de mare cruce și în grad de mare ofițer, Ordinul "23 August", clasa a III-a, Medalia jubiliară "A XX-a aniversare a zilei Forțelor Armate ale R.S.R.", medalia "A XXV-a aniversare a eliberării patriei", Medalia "A 50-a aniversare a P.C.R.", Ordinul "23 August" clasa a II-a, Medalia "25 de ani de la proclamarea Republicii", Medalia "A XXX –a aniversare a zilei Armatei R.S.R." și Medalia "30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă".